

Ze względu na pandemię pielgrzymi, zwłaszcza z dalekich krajów, nie mogą przyjechać do Sanktuarium Bożego Miłosierdzia w Krakowie-Łagiewnikach, ale jest możliwość wirtualnego pielgrzymowania i wirtualnych spotkań. Moim rozmówcą jest Cynthia Leow, apostołka Bożego Miłosierdzia, która mieszka w Kanadzie, ale z natchnienia Bożego angażuje się w szerzenie orędzia Miłosierdzia w swym rodzinnym kraju – w Indonezji.

„CYNTHIA, MOJE DZIECKO, WRÓC DO MNIE”

Pochodzi Pani z rodziny, która zawsze na różne sposoby służyła Bogu?

Tak, najczęściej w posłudze charyzmatycznej. Ja w swym rodzinnym mieście w Pekan Baru wraz ks. Marcellinusem Manalu OFM Cap prowadziłam grupę modlitewną o nazwie „Cinta”, co znaczy: Miłość. W lipcu 1998 roku przeniosłam się do Chin na 3 lata, ponieważ mój mąż zoswiał tam oddelegowany z firmy, w której pracował. W tym czasie nadal służyłam Bogu w kilku miejscach w Chinach. W latach 2001-2004 cała rodzina ze względu na pracę męża zamieszkała w Singapurze, a od 2004 roku żyjemy w Kanadzie, gdzie jest także moja siostra Gloria.

Jak to się stało, że zaangażowała się Pani w szerzenie orędzia Miłosierdzia?

To długa historia, ale może pokrótce da się opowiedzieć. Otóż, 6 października 2005 roku w czasie modlitwy we wspólnocie „Cinta” w Medan (Indonezja) jedna z pań otrzymała słowa: *Cynthia, Moje dziecko, wróć do Mnie. Za 20 dni znowu Pan powiedział podczas modlitwy: Cynthia, Moje dziecko, gdzie jesteś, wróć do Mnie!* Po tych dwóch prorocत्वach wszyscy zastanawiali się, kim jest ta Cynthia? Zaczęły się poszukiwania osoby o ta-

SPOTKANIA Z PIELGRZYMAMI

kim imieniu. Bóg wołał ją po imieniu i miał nadzieję, że wróci do pracy dla Niego w Indonezji. Członkowie tej grupy modlitewnej nie wiedzieli, kim jest ta osoba o imieniu Cynthia, ani gdzie jej szukać? Istnieje przecież wiele osób, które noszą to imię. Zapytali więc ks. Marcellinusa, opiekuna grupy modlitewnej, o jaką Cynthię może chodzić? On odpowiedział, że zna tylko jedną Cynthię, która niestety nie przebywa już w Indonezji. Dzięki łasce Bożej, po głębokiej modlitwie członkowie tej wspólnoty w końcu zdali sobie sprawę, że Cynthia, której poszukują, to właśnie ta kobieta, która wyjechała z Indonezji i przeprowadziła się do Kanady kilka lat temu. Wtedy zaczęli mnie szukać.

Jak Pani zareagowała na ich słowa?

Powiedziałam, że nadal służę Bogu w Kanadzie i że prawdopodobnie chodzi o inną osobę o tym samym imieniu. Ale po tej odmowie poczułam się nieswojo. Poszłam na pielgrzymkę do Ontario w Kanadzie, aby prosić Boga o światło dla rozeznania całej tej sprawy. Tym bardziej, że moja siostra Gloria też mi powiedziała, że tego żąda Pan. Wiedziała o tym już kilka lat wcześniej, niezależnie od grupy modlitewnej, ale nie odważyła się rozmawiać ze mną o tym przesłaniu, które otrzymała od Boga. Po prostu udawała, że takich prorocत्व nigdy nie otrzymała. W czasie pielgrzymki w Ontario prosiłam Matkę Bożą o jakiś kolejny znak potwierdzający, że ta sprawa od Boga pochodzi. Następnego dnia, 9 grudnia 2005 roku, wczesnym rankiem przyszła wiadomość od wspólnoty „Cinta” z Medan tej treści: *Tę osobą której szukamy, jesteś Ty!!!* Gdy otrzymałam ten znak, upadłam na kolana i płacząc prosiłam Boga o przebaczenie. Nie było mi łatwo zdecydować się na wyjazd, bo chciałam pozostać w Kanadzie, aby tutaj służyć swojej rodzinie, ale z drugiej strony nie mogłam oprzeć się Bożemu powołaniu. W tym samym czasie najmłodsza córeczka zapadła na anoreksję. Czulałam, że ma to związek z Bożym wezwaniem.

Jaki?

Na początku bowiem mój mąż Piotr zdecydowanie nie zgadzał się na to, abym wróciła do Indonezji. Powiedział mi, że według niego to jest szaleństwo po tym, co tam przeżyliśmy, z jakimi trudnościami i wyzwaniem musieliśmy się zmierzyć. Twierdził, że pracować dla Boga mogę wszędzie, także w Ameryce Północnej, niekoniecznie trzeba wracać do Indonezji. Dla niego to nie miało żadnego sensu. Niezgoda męża na mój wyjazd trwała do sierpnia 2006 roku. W tym czasie mój mąż był z delegacją z firmy i mieszkał w hotelu Indonesia. Modlił się bardzo intensywnie o poprawę stanu zdrowia swojej najmłodszej córki, która ważyła już tylko 35 kg. Poszedł spać i o godzinie 2:00 w nocy nagle się obudził, a właściwie obudził go z głębokiego snu cichy głos jakby dochodzący z bardzo daleka: *Piotrze, musisz pozwolić swojej żonie wykonywać Moją pracę..., a potem bardzo głośno: Musisz pozwolić swojej żonie wykonać Moją pracę!* Mąż zerwał się z łóżka zlany potem, przerażony, a jego lewa ręka krwawiła. Rano zadzwonił do mnie i opowiedział o tym, co wydarzyło się w nocy. Powiedział także: *Jeśli Bóg wyprowadzi naszą córkę z anoreksji, pozwól ci udać się do dowolnego miejsca w Indonezji, aby spełnić Jego wolę. Niech tak będzie.* Cud wydarzył się następnego dnia. Najmłodsza córka Astrid zbudziła się rano z krzykiem w swojej łazience: *Mamo, dlaczego wyglądam tak strasznie – widać wszystkie kości na moim ciele!* To był prawdziwy cud nie tylko uzdrowienia córki, ale też że mąż pozwolił mi pojechać do Indonezji, abym mogła wykonać to, do czego wzywał mnie Bóg.

Gdy Pani przyjechała do Indonezji, co się wydarzyło?

Po raz pierwszy spotkałam się ze wspólnotą „Cinta” pod koniec sierpnia 2006 roku. W czasie modlitwy wybrzmiało słowo Boże: *Zniwo wprowadzie wielkie, ale robotników mało.* Wtedy się rozplakałam, bo te słowa Bóg kierował do mnie. Ojciec Marcellinus Manalu OFM Cap, opiekun grupy, był już ciężko chory. Powiedziałam Mu, że zostanie uzdro-

wiony, ponieważ Bóg nadal go potrzebuje. Udałam się też z wizytą do Arcybiskupa, który powitał mnie bardzo serdecznie i zaaprobował misję. Po pierwszych spotkaniach wróciłam do Kanady, by zorganizować jakieś materiały do głoszenia orędzia Miłosierdzia. Na początku stycznia 2007 roku otrzymałam niespodziewanie telefon od o. Marcellinusa. Rak chłoniak zrobił w jego organizmie takie spustoszenia, że lekarz nie dawał mu więcej niż 2-3 miesiące życia. Powiedziałam mu, by się nie martwił, bo mamy przecież Jezusa, wielkiego Lekarza. Wtedy nauczyłam go Koronki do Miłosierdzia Bożego i rozpoczęliśmy w tej intencji nowennę do Miłosierdzia Bożego. Oboje zgodziliśmy się na jej odprawienie w tym samym czasie o 15.00, tyle tylko, że ja w Kanadzie a o. Marcellinus w Medan. Bóg jest wielki, Bóg jest dobry, gdyż po ukończeniu nowenny zdarzył się cud. Ojciec Marcellinus odzyskał zdrowie, mógł wstać z łóżka i normalnie o własnych siłach chodzić. Wszechmocny Bóg przedłużył mu życie, bo chciał przez niego rozpocząć rozpowszechnianie orędzia Miłosierdzia w Północnej Sumatrze, w Medan, a potem, by swoim doświadczeniem dzielił się także w innych prowincjach. To był ostateczny cel mojego powrotu do Indonezji.

Ale na tym pewnie nie skończyła się Pani misja?

Oczywiście. Po święcie Miłosierdzia w Medan w 2007 roku orędzie o miłosierdziu Bożym zaczęło się szybko rozprzestrzeniać w całej Indonezji i trwa to aż do dzisiaj. Po śmierci o. Marcellinusa dzieło prowadzą jego współbracia kapucyni. A ja 2-3 razy w miesiącu kursuję między Kanadą i Indonezją, by dostarczyć „Dzienniczek” św. Faustyny i inne książki o Bożym miłosierdziu, aby mieszkańcy Indonezji byli dobrze przygotowani do szerzenia orędzia Miłosierdzia.

Za rozmowę dziękuje s. M. Faustia Szabová ZMBM